

Sygn. akt XV Ca 955/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 października 2014 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział XV Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Krzysztof Godlewski

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w dniu 1 października 2014 roku w Poznaniu

sprawy z powództwa (...) Fundusz (...) z siedzibą w W.

przeciwko M. S.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego Poznań - Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu

z dnia 29 listopada 2013 roku

sygn. akt V C 1926/13

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu Poznań - Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu, pozostawiając temu sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego.

/-/ K. Godlewski

UZASADNIENIE

Apelacja okazała się zasadna.

Z uwagi na to, że Sąd Okręgowy nie przeprowadził w niniejszej sprawie postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku ograniczono, zgodnie z treścią art. 505¹³§ 2 k.p.c., do wyjaśnienia jego podstawy prawnej.

Wskazać należy, że wydanie wyroku zaocznego oparte jest na założeniu, że prawdziwe są twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub pismach procesowych doręczonych pozwanemu, chyba że – jak stanowi art. 339 § 2 in fine k.p.c. – budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa (zob. Henryk Pietrkowski „Metodyka pracy sędziego w sprawach cywilnych”, LexisNexis, Warszawa 2009, str.412).

Gramatyczna wykładnia i cel przepisu prowadzą do nie budzącego wątpliwości wniosku, że przewidziane w art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Domniemanie to zastępuje jedynie postępowanie dowodowe (uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 1972 r., OSNC 1972/7-8/150).

Milczenie pozwanego jest podobne w skutkach do przyznania okoliczności faktycznych. Sąd bowiem przyjmuje za prawdziwe twierdzenia powoda, ponieważ pozwany im nie zaprzeczył (zob. Komentarz do kodeksu postępowania cywilnego pod red. Tadeusza Erecińskiego, LexisNexis, Warszawa 2007, str.45).

W przedmiotowym postępowaniu doszło do nierozpoznania przez Sąd Rejonowy istoty sprawy. Sąd Rejonowy błędnie oddalił bowiem powództwo z tej tylko przyczyny, że uznał, iż okoliczności faktyczne przytoczone przez powoda **budzą wątpliwości** co do ich prawdziwości, **gdyż** twierdzenia powoda uzasadniające żądanie pozwu (w zakresie przejścia na niego dochodzonej należności w drodze przelewu) **nie zostały dostatecznie udowodnione** za pomocą zaoferowanych przez niego środków dowodowych.

Oddalenie powództwa w wyroku zaocznym z przyczyn wskazanych przez Sąd I instancji było nieprawidłowe i wskazuje na niezrozumienie istoty przepisu art. 339 § 2 k.p.c. Powód musi udowodnić podstawę swojego roszczenia jedynie w przypadku, gdy pozwany podejmie obronę i chociażby zaprzeczy prawdziwości twierdzeń powoda. W przeciwnym razie badaniu podlega jedynie fakt czy materiał dowodowy przedstawiony przez powoda nie przeczy zasadności powództwa. Do tego powinna się jedynie sprowadzać analiza materiału dowodowego, w przypadku gdy taki materiał dowodowy został w ogóle przedstawiony. Przy braku materiału dowodowego w określonym zakresie (albo całkowitym braku dowodów) twierdzenia powoda należy, stosownie do treści wspomnianego przepisu, uznać za prawdziwe, chyba że budzą wątpliwości w świetle notoryjności powszechnej lub urzędowej (art. 228 k.p.c.).

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy obowiązany będzie ustalić, z uwzględnieniem wyżej przytoczonych rozważań, czy w realiach przedmiotowej sprawy możliwe jest przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie czy też budzą one uzasadnione wątpliwości bądź zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Z przyczyn wskazanych powyżej, nie było potrzeby szczegółowego odnoszenia się do dalszych zarzutów apelacyjnych podniesionych przez powoda.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji postanowienia na podstawie art. 386 § 4 k.p.c., pozostawiając Sądowi Rejonowemu rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego w związku z brzmieniem art. 108 § 2 k.p.c.

SSO K. Godlewski